

Land! Land! Land! Hør Herrens ord! Jer. 22, 29.

Menighetsblad

for Spydeberg, Hovin og Heli

Nr. 10

DESEMBER 1947

1. årgang

Julebudskapet.

OG ENGELEN SA TIL DEM:

«Forferdes ikke! Vi se, jeg forkynner eder en stor glede, som skal vederfares alt folket: Eder er i dag en Frelser født, som er Kristus, Herren i Davids stad».

LUK. 2. 10—11.

Atter er det jul. Atter lyder det hjertegripende budskap om Guds uendelige kjærlighet til den fordervede og ulykkelige verden, en kjærlighet som viser seg på den underfulle måte at han sender sin eneste Sønn for å søke å frelse det fortapte. «Så har Gud elsket verden, at han gav sin Sønn, den enbårne». Joh. 3,16. — Han ga ham hen i lidelse og død, for at du og jeg skulle slippe lide og dø den evige død, den rettferdige straff for våre synder. — Vi var evig fortapte uten Jesus. Men nu er stillingen den at «hver den som tror på ham skal ikke fortales, men ha evig liv». — Herlige budskap! Især for alle som er forferdet som hyrdene var det, da de ble bestrålet av det himmelske lys.

«Forferdes ikke!» Dette var englenes hilsen fra Gud til hyrdene. I dag er det Guds hilsen til deg, du som er kommet inn i Guds ords lys og er forferdet over deg selv på grunn av din synd. — Kanskje du sier: Skal ikke jeg forferdes, som har så stor grunn til det? — Eller er ikke synden en virkelighet?

Jo, min venn, synden er en virkelighet, det er visst og sant. Men hør: «Eder er i dag en Frelser født!» En Frelser fra synden, en, som «ble gjort til synd for oss for at vi i ham skal bli rettferdige for Gud». Synden er en virkelighet, men Jesus og hans forløsning er en enda større virkelighet. — Derfor kan Paulus vitne: «Men hvor synden ble stor, ble nåden enda større». Rom. 5,20. — Den som tar imot den uforskyldte frelse i Jesus Kristus, får oppleve frelsens virkelighet.

Men hvorledes skal jeg bli viss på at jeg er frelst? — Denne visshet får du av Guds eget ord. Vi skal her bare nevne ett av de mange som kunne nevnes: «Der som vi bekjenner våre synder, er han trofast og rettferdig, så han forlater oss syndene og renser oss fra all urettferdighet». (1. Joh. 1, 9).

Altså: Når du ærlig bekjenner din synd og ber om tilgivelse, fordi du vil være Guds barn, da gjør Gud etter sitt løfte, og du skal på ordets grunn få være sikker på Guds fulle tilgivelse, og det tiltross for følelsen av din synd og uverdighet til så

DEN UNGE MANN'S JUL.

Det var på Spitsbergen. En ung gutt var reist oppover fra hjemmet i Nord-Norge i likhet med så mange andre for å få godt lønnet arbeid. Den gang var det ikke så lett å tjene penger i Norge som i dag. Spitsbergen vinket og lokket som et slags Clondyke. Mange småbrukere og fiskere fra Nord-Norge hadde også ved slit og sparsomhet lagt til side en «pen skilling» for å kunne bygge nye hus eller uthus på gården derhjemme — eller kanskje avbetale gammel gjeld. Og mer enn én ungdom som dro avsted, drømte nok om det hjem som han selv skulle bygge en gang sammen med henne som hadde vunnet hans unge kjærlighet. Så strevde disse karene i grubene deroppe og var forsiktede med lomme penger. På den måten vokste sparebeløpet for hver lønnsdag. — Riktignok fantes det ikke meget å sløse bort pengene på; men for den som gjerne ville bli kvitt dem, kunne nok det la seg gjøre på forskjellig måte.

Vår unge mann var en ordenskar i alle deler. Han var glad i sang, og ble derfor medlem i de sangkor som fantes ved kirken: Manskor og Blandet kor. Før julen ble det da å øve seg flittig for å kunne delta i høytiden til hygge og glede for dem som elsket musikk og sang. Nordlendingene er flinke til å synge og kan også glede seg over god korsang.

Juleforberedelsene gikk som vanlig. Storparten av folket bodde i brakker, 3 til 4 mann på hvert rom. Derved sier det seg selv at juleforberedelsene ble temmelig minimale. Heller ikke ble det anledning til å sende brev og pakker til kjente og kjære i Norge, for i vintermånedene fantes

stor en nåde. Og den sanne juleglede holder inntog i ditt hjerte. Du blir ved den Helligånds kraft et nytt menneske, som ønsker å tjene og glede din Frelser, som har ofret sitt liv for deg. —

Du, kjære venn, som til i dag har stolt på dine egne gjerninger: Jesus er kommet for å frelse også deg. — Tror du virkelig at Gud ville ha gitt dette store å sende sin egen Sønn, dersom det ikke var nødvendig? — Et rettskaffent liv er ære verdt blant oss mennesker, men det strekker ikke til som soning for en eneste synd. — Du vil oppleve en bitter skuffelse på dommens dag, dersom du ikke nu i nådens tid tar imot den uforskyldte frelse i Jesus Kristus.

Må Herren gi oss alle den sanne juleglede for Jesu skyld!

ingen forbindelse, bortsett fra trådløs telegraf. Det var også en kostbar affære å sende telegrammer på den måten.

Den egentlige julehøytid med glede og fest måtte derfor karene få i kirken. Der ble det da også stelt i stand på beste måte. Hjelpsomme hender var villige og flittige, så det gikk greit å ordne alt som skulle gjøres. Juletreet var jo hugget hjemme i Norge allerede i september måned. Nå var det bare å sette det på plass og få det pyntet. Alt slikt gikk fint. Julaften sto så treet i all sin prakt på plass i kirken ved barnegudstjenesten. Etterpå tok juletreffesten i kirken til for alle brakkeboere. Og det var jo storparten. Da skal jeg si at vår unge venn var på pletten sammen med den store kameratflokk. Han var kjekk og glad som vanlig. Lite ante han nok at dette skulle bli hans siste julehøytid på denne jord.

Festen var preget av glede og høytid fra først til sist. Både den ene og den andre hjalp til med underholdningen etter evne og anlegg. Begge korene sang. Presten talte over julens store budskap. Sangen rundt det vakre juletre gikk med liv og lyst. Vær sikker på at tonene steg mot kirkehvelvet når et par hundre kraftige mannsrøster sang ut sin juleglede av fullt bryst. I ånden var nok mange av karene hjemme i Norge hos sine kjære. For julen er jo egentlig hjemmets høytid. Festens materielle høydepunkt var utdelingen av julegaver og telegrammer til slutt. Alle festdeltakere fikk nemlig julegave — adressert med humor og etter anlegg og verdighet. Det vakte ofte udelt begeistring. Og når så de trådløse telegrammer fra de kjære i Norge ble utdelt her, var det nok slik at mange fant det hyggeligst å trekke seg tilbake til ensomheten i brakka for derfra å la tankene gå sydover. Det var jo jul — den eneste høytid som de så mange ganger før hadde feiret i lag med sine derhjemme. Men i kveld var det anderledes. Tankene og lengslene tok dem, bar dem over hav og heid. Julenatten var det tid til å tenke og drømme. Den som hadde fått høve til å titte innom derhjemme — om bare for noen minutter — og hilse på mor og far og søsken — eller sin unge kone og lillebarnet! Hvilken lykke det skulle vært! Men virkeligheten sa noe annet. De fikk la tankene fare og komme i hu at de var uløselig bundet langt deroppe i isørkenen. Og tankene gikk, men drømmene kom. Ingen makt kunne stanse dem. Timene rent fløy avsted. Før de visste ordet av det, var det dag — juledagen. Men de hadde god tid, intet arbeid

KRISTEN JUL.

Hellige julekveld! Ja, det er en selv-sagt ting at så skulle det være. Det er vi nok alle enige om. Men hvorledes er det? Og hva gjør vi for å vedlikeholde eller bevare det hellige innhold som julekvelden har hatt?

Vi trenger sikkert å tenke over dette. Ellers kunne det hende at selve julekvelden tapte sitt særpreg før vi visste ordet av det. Det har seg slik med alt i livet at det som ikke brukes rett etter sin bestemmelse, det forsvinner litt etter litt.

Det som gir julekvelden sitt særegne innhold og gjør den til en virkelig hellig stund — er evangeliet. Det er budskapet om Frelseren som er født. Dette evangelium og de dertil hørende julesalmer og sanger er det som særmerker den store høytidskveld i hjem og menighet.

I de menigheter hvor forholdene ligger vel tilrette for å samle barn og foreldre i kirken på julaften, er dette en god innledning til den hellige julehøytid. Men

slett ikke alle steder i vårt vidstrakte land passer det. Avstandene er for store og bebyggelsen spredt, så det blir rent uråd å samle de mange i kirken. — Derfor er det særlig om å gjøre at barn og foreldre får en hellig julekveld i hjemmet. Derfra får barna med ut i livet de første inntrykk av julen. — Har du, far og mor, gitt ditt barn gode og hellige minner om julen med fra barndomshjemmet, så de selv siden kan bygge videre på den grunn som ble lagt i barneårene?

Det kan nok være en masse ting som skal gjøres julekvelden, men det finnes vel ikke ett hjem som forsømmer å lese jule-evangeliet? Den store stund på julekvelden når mor, far og barna og de andre som måtte være i hjemmet, er samlet i stillhet og far eller mor leser det hellige jule-evangelium — det må aldri forsømmes eller glemmes i noe hjem. Der til kommer sangen om det tendte juletre — når foreldre og barn går omkring treet og synger de gamle, kjære julesalmer

på den dagen, og gudstjenesten begynte først klokken 17. Det var fast skikk hver søn- og helligdag. Slik passet det best for alle med den vanlige arbeidstid — og nattskift like til søndag morgen. Middagen i spisebrakkva var laget i stand riktig som festmåltid — med de midler som sto til rådighet. Det manglet heller ikke på mat og gode saker, men selve spisesalen lot nok meget tilbake å ønske. Imidlertid var det ikke alle som festet seg særlig ved det. Guttene spiste med god appetitt og dro hjem igjen til brakka for å få en hvil før gudstjenesten. Klokken 16 lød så kirkeklokkenes malmtunge toner ut i mørke vinternatten. De bar bud fra Ham som var kommet fra himmelens lyse saler og ned til vår mørke og syndige jord. Han maktet å bringe lys i det mørke som var tettere enn polarnattens. Så kom da folket til Guds hus, og Ordet bragte bud til de lyttende skarer. Frelserens budskap ble forkynt både i tale og sang for alle som ville høre. Sangkorene var også med og bidro på sin måte til å gi det hele festpreg. Det ble virkelig høytid i den vakre, lille kirken deroppe i polarlandet. Både unge og eldre fikk noe med seg hjem fra dette møte med Frelseren som var født — deres Frelser, vår Frelser — ja, vårt eneste håp. Det var Ham de trengte også deroppe i vinternattens mørke — både i helg og yrke. For sannelig levde de på det uvisse. Når de minst ante det, kunne ra-

set komme, eller bare en enkelt stenblokk kunne løsne i «hengen», og den som ble rammet kunne øyeblikkelig være dødsens. Forøvrig lurte sykdom og annen «ulykke» der som ellers.

Slik gikk det med vår unge venn. Noen tid etter jul kom det uventede. Den trauste, unge gutten ble syk. Hvem hadde tenkt det, eller at det skulle være alvorlig! Men just slik ble det likevel, på tross av ungdom, livsmot og fremtidsplaner. Døden spør ikke etter slikt. Der gjæder bare én ting: Å følge når øyeblikket er der. — Også vår unge venn måtte dra — brått og uten følge av venner og kjente — ut på den siste reise.

Da våren og sommeren omsider holdt sitt inntog der nord, og forbindelsen med hjemlandet atter kom i gang, var det ikke for å føre vår unge venn frisk, glad og rik tilbake til barndomshjemmet hvor foreldre og søskenflokket ventet. Nei, de stolte drømmer og jordiske forhåpninger var gått i stykker. Bare en hvit kiste som gjemte de jordiske levninger av fars og mors håp ble bragt inn i barndomshjemmet deroppe i Nord-Norge en lysende forsommerdag.

Men over kisten lyste håpet — det kristne håp — fast knyttet til Frelseren som ble født hin julenatt og kom til jord for at hver den som tror på Ham ikke skal fortapes, men ha evig liv.

Flytting av helligdager.

Som bekjent har det utover høsten vært atskillig diskusjon både i dagspressen og i kommunestyre og i menighetsråd samt mann og mann imellom angående flytning av to av våre nåværende helligdager nemlig Kristi Himmelfartsdag og Bededag.

Årsaken til dette kommer sannsynligvis fra et skriv av 11. juli 1947 fra Sosialdepartementet hvori dette er inne på tanken om å sløyfe en del helligdager. Sosialdepartementet synes, å anse dette for å være meget påkrevet når vi nettopp har fått både 1. og 17. mai lovfestet som høytidsdager — dog ikke med kirkelig karakter, og når dertil sommerferien skal forlenges til tre uker. Dersom produksjonen skal kunne holdes oppe, mener det at en sådan innskrenkning er nødvendig.

Etter at Kirkedepartementet hadde mot-tatt dette skriv, la det saken fram for biskopene for å høre deres mening. På vegne av samtlige biskoper uttaler så Oslo-biskopen blant annet: «Når det ut fra arbeidslivets behov blir nødvendig å få frigjort 2—3 nye arbeidsdager og når dette tungt veiende sosiale omsyn skal til-

av fullt bryst. — Dette er en opplevelse som tegnes med uutslettelig skrift i de små barnehjerner.

Her er vi ved det sentrale i julens store høytid. Dersom dette uteblir i noe hjem, mister julen sin egentlige karakter som kristen høytid.

Det kan nok bli en slags høytid likevel, men det kristne særpreg er utvisket. Og intet kan erstatte dette. Det nytter ikke om det finnes gaver i massevis, god mat og drikke i overflod. Uten det kristne innslag er den egentlige høytid blitt borte. Og så går kanskje barna ut i livet fremmede for den kristne jul. Den kjenner de nemlig ikke — bare en midtvinterfest i likhet med den våre hedenske forfedre feiret — riktignok under andre former etter tidens skikk og bruk.

Måtte ikke noen av oss bidra til en slik utvikling i vårt eget hjem eller i samfunnet; for da er vi med på å undergrave det hellige og utså åndelig fattigdom hos den unge slekt. — Kanskje noen har gjort dette uten å tenke ordentlig over det. De syntes ikke de selv var verdige til å lese det hellige jule-evangelium, og så lot de det være i den tro at det ikke hadde så meget å bety. — Men det er nettopp dette som har betydning. Evangeliet er just for de uverdige, også jule-evangeliet. La det derfor alltid bli lest på julaften. Forsøk for ditt barns skyld å la det bli hovedsaken!

godesees på en måte som minst mulig skader kirkens sak, bør en overveie å legge Bededag til nest foregående søndag og Kristi Himmelfartsdag til nærmest følgende søndag».

Denne sak har vært behandlet i Spydeberg herredstyre med det resultat som dagspressen har meldt. Menighetsrådenes vedtak har derimot — så vidt vites — ikke vært offentliggjort, hvorfor alle tre menighetsråds vedtak skal refereres her. En eventuell innskrenkning av helligdagens antall er jo noe som angår oss alle. Det kan derfor ha sin interesse å se hvorledes menighetsrådenes representanter ser på saken.

Spydeberg menighetsråd fattet enstemmig følgende vedtak: «Spydeberg menighetsråd samlet til møte vil på det kraftigste protestere mot noen flytning av Kristi Himmelfartsdag. Denne dag har etter all kirkelig tradisjon sin plass 40 dager etter påske og 10 dager før pinse. Dette er også gått inn i vårt folks bevissthet. En finner derfor tanken på en flytning av denne høytidsdag helt forkastelig.

Når en slik tanke er kommet fram, kan vi ikke se det annerledes enn at dette skal være et ledd i den sekulariseringsprosess som for tiden foregår i vårt folk, og dette må vi som den kristne menighets representanter på det sterkeste advare mot.

Hva Bots- og Bededagen angår kan vi derimot — for å etterkomme kravet om flere arbeidsdager — være med på at denne dag blir henlagt til lørdag, dog helst lørdagen før og ikke etter den nåværende Bededag, men ikke til en søndag.

I denne forbindelse tillater vi oss å minne om Jesu ord: «Mennesket lever ikke av brød alene, men av hvert ord som går ut av Guds munn». Dette ord synes

En riktig god og velsignet julehøytid ønskes ethvert hjem i alle tre menigheter og alle bladets lesere forøvrig! Måtte Gud virkelig få skape julehøytid hos alle sammen!

Samtidig vil vi nytte høvet til å si hjertelig takk for året som nå svinner! Takk for all støtte og velvilje overfor dette blad som hermed har passert årstiden for sin tilblivelse! Etter det vi har opplevet dette første året, er vi forvisse om fortsatt oppslutning om bladet i det nye året.

Tusen takk til bladets iherdige og virk-somme kasserer samt til ekspeditøren, som begge utfører alt arbeidet gratis!

R e d.

Menighetsblad

for Spydeberg, Hovin og Heli

Utgitt av Spydeberg, Hovin og Heli Menighetsråd

Ansvarlig redaktør S. T. STORAKER
Kasserer Skolebestyrer S. EIK
Ekspedisjon MONRAD UVAAG

å være glemt av mange nåtidsmennesker. Derfor er det nok også at vi er kommet opp i denne situasjon.

Menighetsrådet finner ikke å kunne medvirke til at vårt folk kjører lenger ut i uføret, men vil etter fattig evne forsøke å virke i motsatt retning. Av den grunn inntar en det ovenfor anførte standpunkt».

Hovin menighetsråd fattet enstemmig følgende vedtak: «Hovin menighetsråd advarer på det bestemteste mot noen flytning av de to helligdager. Kristi Himelfartsdag skal i følge Bibelens ord være 40 dager etter påske og 10 dager før pinse, og en eventuell flytning av disse dager, vil si det samme som de blir helt sløyfet, og det må ikke skje».

Heli menighetsråd har enstemmig fattet slikt vedtak: «Heli menighetsråd protesterer mot å flytte Kristi Himelfartsdag til søndag. Den bør ha den plass som Det nye testamentet beretter om.

Bededag derimot kan man tilråde flyttet til lørdag — åtte dager før Allehelgenssøndag».

Som det altså framgår av ovennevnte vedtak er alle tre menighetsråd enige om at de to omtalte helligdager slett ikke må sløyfes og heller ikke henlegges til en eller annen søndag.

Vi vil håpe at også disse tre vedtak veier litt i vektskålen når den endelige avgjørelse skal treffes.

Skulle det imidlertid vise seg at det endelige resultat blir anderledes enn vi ønsker, har vi nok grunn til å se dette som en følge av at vi ikke har brukt disse dager som Gud ønsket vi skulle. Dersom vi selv har vannhelliget dagene, er det jo ganske rimelig at de blir tatt fra oss som helligdager. Vi kjenner det gamle ordtaket: «Som man reder så ligger man». Dette har nok sin anvendelse også i dette tilfelle.

Det er jo en selvfølge at enhver helligdag skulle helliges ved Guds ord og bønn — ja, hver eneste dag burde vi starte på denne måte — og på helligdagene skulle vi dertil samles til gudstjeneste og oppbygelse, så disse dager helt ut var innviet til Herren, bortsett fra det aller nødvendigste arbeid. Har du brukt disse dager således?

Måte det nåværende angrep på våre helligdager bli en advarsel til oss alle om å bruke den kristne arv rett, så ikke den dag skal komme da «lysestaken» blir flyt-

tet fra vårt kjære fedreland, og de nye slekter blir prisgitt det framtrengende, moderne hedenskap. Det er allerede tegn som kan tyde på noe av hvert.

Hva utviklingen videre skal føre til, avhenger av hvorledes vårt folk stiller seg i framtiden til vår kristne arv. Og folket består av enkeltpersoner. Derfor kommer det altså til slutt an på hvorledes du og jeg stiller oss til kristendommen. Du og jeg har ansvaret — ikke for vår egen person bare, men også for utviklingen i framtiden.

Gudstjenester.

Søndag 21. desember kl. 11: Barnegudstjeneste med juletre i Spydeberg kirke. — Kirkebuss fra Enga kl. 10 og fra Fjellheim kl. 10,40.

1. juledag kl. 11: Høytidsgudstjeneste i Hovin kirke med ofring til Misjonsselskapet. Kirkebuss fra Svenneby kl. 10,15.

1. juledag kl. 17: Høytidsgudstjeneste i Spydeberg kirke med ofring til Misjonsselskapet. Kirkebuss fra Dingstad kl. 16,15.

2. juledag kl. 11: Høytidsgudstjeneste i Heli kirke med ofring til Misjonsselskapet.

Søndag etter jul, 28. desember kl. 11: Gudstjeneste på Mørk pleiehjem.

Nyttårsaftnen kl. 23: Midnattsgudstjeneste i Spydeberg kirke.

1. nyttårsdag kl. 11: Høymesse med nattverd i Hovin kirke. Kirkebuss fra Mørk kl. 10,15. Kristi åpenbaringssøndag, 4. januar 1940: Høymesse i Heli kirke kl. 11.

Søndag 11. januar kl. 11: Høymesse i Spydeberg kirke ved pastor Ødegård og soknepresten. Ofring til Bibelskolen. Kirkebuss.

Søndag 18. januar kl. 11: Høymesse i Hovin kirke. Kirkebuss fra Svenneby.

Søndag 25. januar kl. 11: Høymesse i Spydeberg kirke. Kirkebuss.

Døpte.

7. desember: Asmund, av foreldre gbr. Trygve Alvim og h. Marthe, f. Berven, Heli.

7. desember: Hilde Tove, av foreldre gbr. Thorleif Osvald Grini og h. Thora Alvilde, f. Kreppen, Grini.

14. desember: Ole Magnus, av foreldre mekaniker Erling Olafsrud og h. Mary, f. Lunde, Hushagen.

Ektevigde.

22. november: Erik Jansen, Busterud og Ruth Elida Johansen, Askim.

13. desember: Sigurd Fredrik Hansen, Oslo og Lene Angela Stenersby, Trollerud.

Døde.

19. november: Trond Bakken, Langholen, f. 6. september 1947.

5. desember: Hans Gundersen, Grini, fhv. sporsvognsfører, f. 19. mai 1868.

Gaver til «Menighetsbladet».

Fru Anna Glenne kr. 10,—. T. K. kr. 30,—. Fru Bovim kr. 5,—. Fru Jenny Kjos kr. 10,—. Fru Aslaug Kjos kr. 10,—. Fru Jørgenrud, d. e. kr. 5,—. B. E. kr. 5,—. Anton Larsen kr. 5,—. Arne Koll kr. 5,—. Fru Karoline Myhre kr. 10,—. Hjertelig takk alle sammen!

Sverre Nilsen Spydeberg, tlf 136 a. Bilforretning og verksted.	E. A. Skullerud ass. landhandel. Spydeberg, tlf. 15.
A.s Spydeberg Handelsforening Tlf. 13 og 120. Glass, stentøy, kolonial og bygningsartikler. Egen avdeling for skotøy og manufaktur.	Spydeberg Sparebank — Opprettet 1859 — Utfører alle alminnelige bankforretninger. Kontortid: Mandag og onsdag kl. 9—13. Fredag kl. 9—13 og 15—16. Tlf. Spydeberg 7.
E. G. Johnsens frisørforretning anbefales. 1. klasses utførelse. Tlf. Spydeberg 44.	Hans Alvim Kolonial — Glass — Stentøy — Kjøkkenutstyr. Spydeberg, tlf. 178.
Spydeberg Manufaktur T. Lunder. Klær, tøy, leketøy m. m. m.	Arne Nygaard ass. landhandel. Tlf. Godheim 224.
A. Lageraaen ass. landhandleri ved Myhra-krysset. Tlf. 145, Spydeberg.	Aksel Hestengen, Spydeberg Sportsforretning. Bensin, olje, gummi. Reparasjonsverksted. Tlf. 43.
Dagny Ødéli, Spydeberg Melk og kolonialforretning. Spydeberg, tlf. 180.	Jens Buer Elektrisk forretning. Spydeberg, tlf. 146.
Einar Guddal Snekkerverksted. Karosserireparasjon — Dreing. Tlf. Spydeberg 107 a.	Spydeberg Stenhuggeri Konrad Jacobsen. Gravmonumenter m. m. Tlf. 205.
Aksel Sørby Kolonial — Manufaktur. Malerverer — Bygningsartikler. Tlf. Spydeberg 152.	Spydeberg Kjøttforretning Inneh. Brødr. Helle. Tlf. 184, Spydeberg. Kjøtt og flesk, alle slags deiger og pølsevarer, samt smørbrød-pålegg.
Lege Martin Schou Spydeberg, tlf. 105.	Græshagen Hønseri Godkjent Avlscenter. Spydeberg, tlf. 138.